

det var ganske overflødig, at det ved Siden af Bestemmelserne om den egentlige Alderdomsforsørgelse tillige havde, hvad der blev kaldt en Sparekasseafdeling, eller Bestemmelser angaaende Sparekasser, som opsamlede de Beløb, der i sin Tid skulde anbringes i Alderdomsforsørgelsen. Jeg har ikke kunnet følge den vedkommende ærede Talers Argumentation. For mig staar det saaledes, at det er en ligefrem Nødvendighed at stille andre Betingelser for at faae 50 pCts Tilskud til sine egne Pengene, som man bringer for at kjøbe en Livrente, end netop det, at man bringer Pengene til en Statsanstalt. Det forekommer mig at være klart nok, at der som enhver 55aarig Mand skulde have Ret til igjennem Kapitalindskud at erhverve en Livrente, der er 50 pCt. høiere end selve den Kapital, han bringer dertil, saa vil man uundgaelig komme til at overtage en stor Del Pensions- og Fattigforsørgelsesbyrder, ja, til Vettelse for vedkommende private Forsørger eller Kommune, men uden at i mindste Maade dette Statstilskud kommer Hovedformaalet tilgode. Det er klart nok, at Enhver, der er stillet saaledes, at han skal forsørge en gammel Mand eller Kvinde, med Glæde i Stedet for en aarlig Udbetaling vil bringe en Kapital, naar Staten vil yde et Tilskud af 50 pCt., og det er for mig lige saa klart, at det vilde være en glimrende Forretning for Kommunerne, naar de først ere visse paa, at de ikke ville kunne ryste denne 55aarige Mand eller Kvinde af sig, i Stedet for vedblivende Fattigforsørgelse at kjøbe en Livrente, naar Staten giver 50 pCts. Tilskud dertil. Nei, paa den Maade kan en Alderdomsforsørgelse med Statstilskud ikke ordnes, der maa have Garanti for, at Vedkommende i Virkeligheden hører til dem, der fortjene Statshjælp, derved, at han har gjort alvorlige Bestræbelser for og bragt Offre for at hjælpe sig selv. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgtreds (Goos), som udtalte sig iforgaars, har efter min Mening fuldstændig Ret i, at de, som man nærmest maa vente ville søge Afgang til Forsørgelsesanstalten, det er dem, som det ærede Medlem kaldte de forslynlige Arbeidere. Jeg tror, at en Forsørgelsesanstalt som den, der her er foreslaaet, ikke alene har sin Betydning deri, at den gjør det lettere for et Tal af Individer, at undgaa at komme til at trænge til offentlig

eller privat Forsørgelse, men at den opdragende Virkning paa Befolkningen, det at værne Befolkningen til at bringe Offre i gode Tider for at sikke sig mod Nød og Tryk i den ældre Alder, lige saa fuldt har sin store Betydning; men det forekommer mig, at det saa ogsaa har stor Betydning, at Afdgangen til Tilskud til Forsørgelse kun vindes derigjennem, at man fordrer, at Individet selv forud har bragt væsentlige Offre for at erhverve dette Gode. — Der er endvidere indvendt mod Lovforslaget, at det bestemmer, at de Indskud, som gjøres, ere bundne og ikke kunne drages ud igjen. Jeg anser dette for at være en meget vigtig Bestemmelse i Lovforslaget. Naar man ikke vil binde sit Indskud, staar det jo En frit for at anbringe Sparepengene i Sparekasserne. Jeg er selvfølgelig ikke blind for, hvilke Vanskeligheder det har for Mange af den mindre bemidlede Klasse at paatage sig Byrder i Diebliffet for først sent i Tiden at faae Nytte deraf; men jeg ser ikke rettere, end at Sagen overhovedet ikke kan ventes at blive fremmet, naar der ikke er en saadan Enighed tilstede hos de forslynlige Arbeidere til at ville bringe Offre og binde sig til at offere i Fremtiden. Jeg frygter meget for, at naar man ikke vil optage den Bestemmelse, at Indskudene ere bundne, saa vil det kun blive at føie en ny Sparekasse til det store Antal af Sparekasser, der allerede ere her i Landet. Jeg er af en Mand, jeg ikke kender, men hvis varme Interesse for Sagen fremgaar af hans Henvendelse til mig, bleven gjort opmærksom paa, at der for visse Klasser af Arbejderne kan være særlige Vanskeligheder ved at udrede Bidrag paa visse Tider af Aaret; der er jo f. Ex. Bygningsarbejderne, om hvilke det gjælder, at der er Tider paa Aaret, hvor de ligefrem ere ledige, Intet fortjene og kun fortære, og ogsaa om vore Landarbeidere gjælder det i stort Maal, at den ene Halvdel af Aaret er, om ikke uden Arbeidsfortjeneste, saa dog med en forholdsvis ringere Arbeidsfortjeneste for dem. Men det er jo dog klart, at naar Lovforslaget fordrer, at Indskudene skulle forudbestemmes, saa er det ingenlunde Meningen, at de skulle forudbestemmes saaledes, at de udredes regelmæssigt maanedligt, kvartalvis eller aarligt; Enhver kan jo bestemme til Indbetalungen den Tid af Aaret, der passer ham bedst.